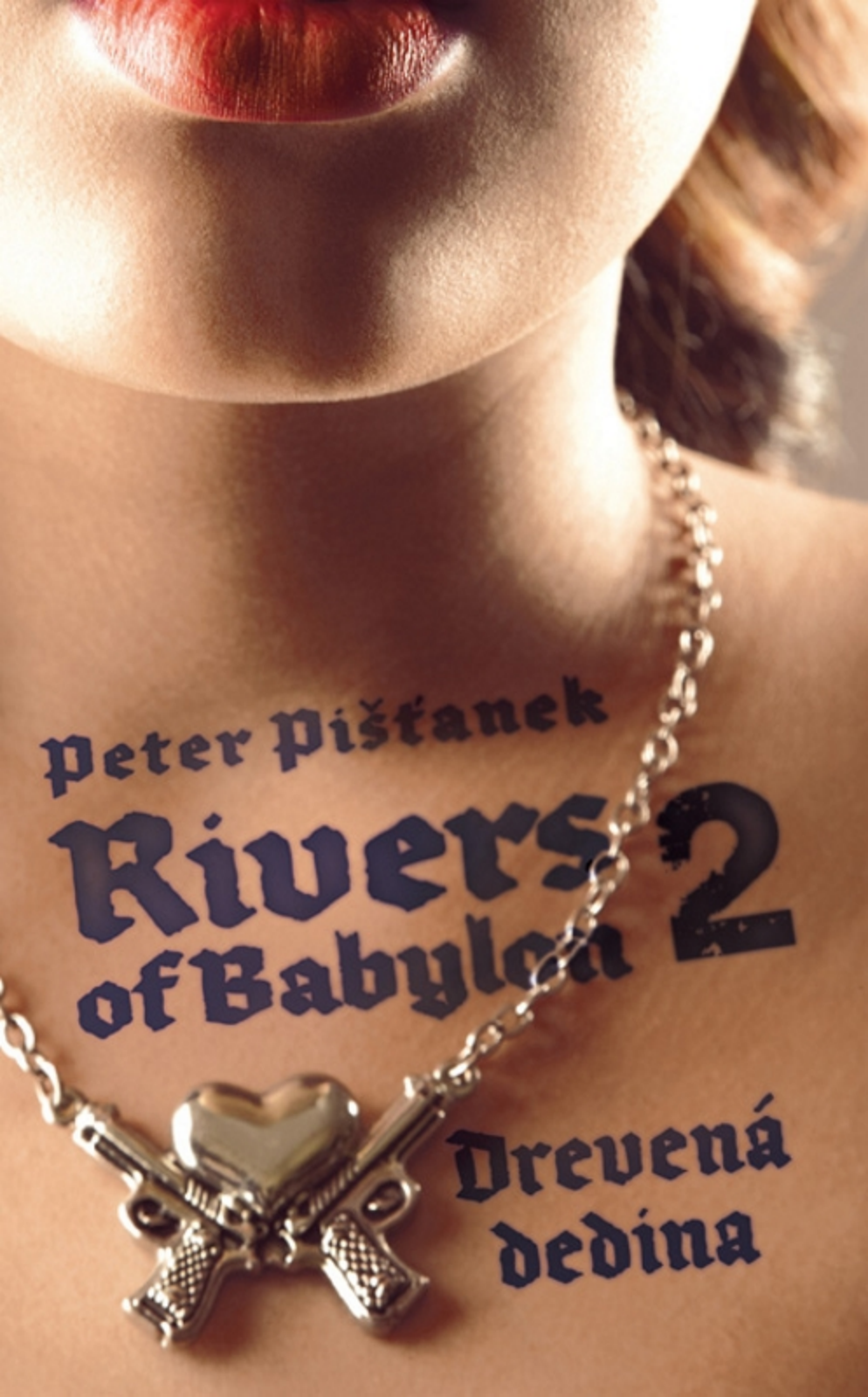

Peter Pišťanek
Rivers of Babylon 2
Drevená dedina

RIVERS OF BABYLON alebo DREVENÁ DEDINA

Peter Pišťanek

RIVERS OF BABYLON alebo DREVENÁ DEDINA

slovart

Copyright © Peter Pišťanek 1995, 2009
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009
Prvé vydanie v SLOVARTE.

ISBN 978-80-8085-787-5

Tí z vážených čitateľov, ktorí sa náhodou zoznámili s románom Rivers of Babylon, môžu byť na začiatku tejto knihy právom zvedaví, či sa tu nebude hovoriť o pánu Ráczovi. Majú pravdu; nebude sa tu hovoriť o pánu Ráczovi. Prinajmenšom nie v takej miere, ako by mohol čitateľ, zhýčkaný prvou knihou, očakávať.

Predsa si však dovolím prezradiť čo-to z Ráczovho súkromného a profesionálneho života.

Pán Rácz je spokojný a šťastne ženatý. Pýši sa zdravým synom, má sa dobre a dáva touto cestou pozdravovať všetkých svojich priaznivcov. Oba jeho hotely a sieť reštaurácií, jeho investičný privatizačný fond Oxford Captivate & Consumption, jeho pozemkovo-maklérska firma X-Racio i súkromná civilná bezpečnostná služba Sekuritatia prosperujú. Najnovšie pán Rácz zakúpil veľkú halu s dvoma hektármi pozemku v priestoroch nákladného prístavu a chce si tam otvoriť bezcolný sklad. Všetko však bude závisieť od vnútornej zmeniteľnosti slovenskej koruny. Okrem toho pán Rácz založil novú divíziu firmy Sekuritatia. Je špecializovaná na vymáhanie nedobytných pohľadávok.

Napríklad: ste súkromný podnikateľ či podnikateľka. Z inej súkromnej firmy vám dlhujú peniaze. Pošlete im faktúru, urgenciu faktúry, urgenciu urgencie faktúry, urgen-

ciu urgencie urgencie atď., no oni stále nie a nie zaplatiť. Zájdete teda za ľuďmi z firmy Sekuritatia a tí vašu pohľadávku kúpia. Chápete to? Ostatní obchodníci kupujú tovar a iné aktíva, ale Rácz, ten kúpi hoci aj dlh; len nech sa obchody hýbu! Za zdanlivo beznádejnú pohľadávku vo výške povedzme pol milióna korún vám na stôl vysolí štyristotisíc, čiže osemdesiat percent dlžnej sumy. Odídete spokojný a v najbližšom kostole dáte zapáliť sviečky, aby Veľký Dobrodinec Rácz žil ešte prinajmenšom sto rokov.

Medzitým čo sviečky horia, Šolík a Tupý, dvaja kmeňoví pracovníci Sekuritatie, vyjdú do terénu zistiť niečo o zadlženej firme. Ako sa volá jej majiteľ alebo majitelia, kde bývajú, aké majú autá, kde ich nechávajú zaparkované, či majú rodinu, deti, aké sú tie deti staré, kam chodia do školy, či majú domáce zvieratko (ideálny je psík či mačka – predsa len sme ešte nedorástli na odrezanú konskú hlavu na vankúši) a kam s ním chodia na prechádzku. Keď to pozisťujú, vrátia sa do kancelárie firmy Sekuritatia, kde podajú podrobnú správu svojmu šéfovi Mozoňovi. Urobí sa porada. A potom sa ide, ako sa hovorí, na to.

Celá akcia vo väčšine prípadov vyzerá rovnako.

Asi takto: Krásne osemročné dievčatko, anjelik s dlhočiznou hrivou plavých vlasov, dcérka majiteľa zadlženej firmy, kráča domov zo školy. Zastaví sa pri nej obrovské auto a akýsi dobrý ujo ju ponúkne cukríkmi. Reku, či sa chce zviezť domov, tam a tam. Dievčatko je prekvapené, že dobrý ujo pozná adresu. Ujo sa zasmeje. On, dobrý ujo, je ocinov starý kamarát. Dievčinka nastúpi do auta; už teraz je v jej pohyboch, v akejsi nevyzretej, no veľmi úhľadnej podobe, zakódovaný pôvab, s ktorým bude v budúcnosti, dospelá, nastupovať do iných áut iných ujov.

Dobrý ujo sa vypytuje na psíka; ešte stále majú toho jazvečíka?

Dievčatko prikývne, áno, majú psíka, volá sa Sačmo.

A už sme tu, slečinka, povie dobrý ujo a zastaví pred domom. Takto sa to otvára, ukáže. Tie cukríky si zober, mne sú nanič, mám cukrovku, povie dobrý ujo a podá jej vrecúško s chutnými cukríkmi. A ešte niečo, dodá, takmer by som bol zabudol: toto, prosím ťa, odovzdaj ocinovi a že ho pekne pozdravujem.

Dievčatko zoberie obálku a cukríky, spôsobne sa poďakuje a s pôvabom, ktorý sme tu už raz opísali, vystúpi. Ešte zakýva dobrému ujovi a zmizne v bráne.

Hotová ženská, pomyslí si Tupý, zaradí rýchlosť a mercedeska sa rozbehne po ulici.

Večer dievčatko nadšene rozpráva rodičom, ako sa viezlo v obrovskom aute a tak ďalej. Zhrozený otec-dlžník otvorí obálku. Stojí tam:

Milý dlžník-neplatič!
Dovoľujeme si Vám oznámiť, že dňa toho a toho nám firma tá a tá zverila vymáhanie dlžnej sumy... (bla bla bla)*... faktúru prikladáme...* (bla bla bla)*... zaplaťte obratom, alebo sa dostavte osobne či prostredníctvom zástupcu Vašej firmy... za účelom vyhotovenia novej zmluvy...* (bla bla bla)*... Ostávame v dokonalej úcte a s heslom*

Najprv podobrotky!
Vaša CANISTRA, spol. s r.o.,
divízia spoločnosti Securitatia

Skoro každý zaplatí. A ak nie, tak mu v centre mesta záhadne zhorí auto. A ak nie, tak mu neznámy páchateľ zdemoluje kancelárske priestory. A ak nie, tak mu niekto priklincuje psíka Sačma na domové dvere. A ak nie, tak...

Takto si žije pán Rácz. V tejto knihe sa však nebudeme zaoberať jeho úctyhodným podnikaním. Hoci, na druhej strane, nikdy nehovor nikdy, ako sa hovorí. Možno sa nám tu pán Rácz ešte zopárkrát mihne; hádam aj pre-

to, lebo sa neraz ocitneme v časopriestore, kde tento dynamický podnikateľ i naďalej prežíva svoj príbeh.

Napríklad v hoteli Ambassador.

• • •

Hotel Ambassador je okolo štvrtej ráno mŕtvy, ponorený do šera a nehybný. Rovnako tak i ulica pred ním. Električky ešte nezačali chodiť, auto prejde len z času na čas. Jedným z takýchto zriedkavých áut je i taxík s viedenskou ešpézetkou. Vystúpi z neho veľmi dobre oblečený a mladistvo pôsobiaci štyridsiatnik s americky vybieleným chrupom a s okuliarmi s tenkým kovovým rámom.

Kufor! zvolá na nosiča, staručkého boya Torontála, ktorý v livreji a šiltovke vybehne z hotelovej haly. Máj sjútkejz! dodá.

Viac sa o svoju batožinu nestará. Rakúskemu taxikárovi hodí stodolárovku a vojde do chladného prítmia vestibulu.

Volám sa Mártin Džjúnek, povie s úsmevom recepčnému. Chcem apátment. Nejaký väčší. Na ako dlho? Ma bój, to neviem ani ja. Na mesiac, na pol roka? Em – ej – ár – tí – áj – en, Džej – jú – en – í – sí. Skrátka Martin Junec. Máte to? Etlenda. Džódža. Jú – es – ej. Tu je môj júes-pásport.

Cudzinec sa obzerá po vestibule.

A Ambassador-bar ešte funguje? spýta sa.

Áno, pane, povie recepčný. Ešte hodinu, do piatej.

Džast ako voľakedy, povie Džjúnek. Nič sa nezmenilo. Dlhý čas predtým ja hral som tu, pochváli sa. Ja bol som... hau tú ixpléjn... ako sa... mjúzišn. Ja hral som sexofóun.

Cudzinec predvedie pantomímu hrania na saxofóne.

To je ólmast twenny jírs bhäk, dvadsať rokov naspäť, dodá.

Džjúnek prevezme vyplnený hotelový preukaz a vopchá prekvapenému recepčnému do dlane desaťdolárovku.

Boy Torontál sa priterigá zvonka, zadrapený svojimi pavučími prstami do rukoväte Džjúnekovho kufra z krokodílej kože.

Oukej, povie Džjúnek, lec gou! Ako starý dýchavičný pes nasleduje Torontál Džjúneka do výťahu.

Hír ár jú, grendpa, povie Amerikán vo svojom apartmáne a podá Torontálovi desaťdolárovku. Život je tvrdý, pripustí pri pohľade na boyove roztrasené ruky. Mal by si už mysleť na ritájr, na dôchodok, nie? dodá.

• • •

Noci sú ešte studené, no vo dne sa už slnko zvykne vyšplhať poriadne vysoko. Plechová strecha bufetu sa zahreje a dlho do noci potom chladne s vlnitým pukotom. Feri Bartaloš spí odkopaný. Spací vak si nezvykne zazipsovať. Prevráti sa na druhý bok, zopárkrát zamliaska a strhne sa: je smädný. Eržika spí obrátená chrbtom k nemu. Feri vstane, prekročí ju a napije sa rovno z kohútika. Opäť prekročí Eržikinu i svoju nafukovačku. Odomkne a vyjde von.

Obloha je jasná. Hviezdy blikajú na svojich miestach. Električky ešte nezačali chodiť, no v diaľke počuť ich približujúci sa hrkot. Feri obíde drevené búdy, vďaka ktorým si bufet vyslúžil všeobecne akceptovaný názov Drevená dedina, a prižmúri oči. Na streche vysokej budovy za hotelom Ambassador-Rácz svieti digitálny ukazovateľ času a teploty. Štyri hodiny dvadsať, desať stupňov nad nulou. Feri sa strasie. Kdesi v diaľke brešú psiská. Neraz ich vidno: nesúrodú svorku túlavých potvor s vycerenými zubiskami a vyplazenými jazykmi.

Feri prejde na parkovisko. Za papundeklovou stenou Špáršvajnovho prívesu sa so vzdychaním prevalí tučné telo. Feri si odkašle a odpľuje. Spať sa mu už nechce. Rázne zabúcha na dvere strážcovho karavanu. Zdnuká sa ozve poplašené hniezdenie, ochkanie, hľadanie topánok,

vstávanie a nadávky. Dvere sa otvoria a v štrbine sa zjaví strážcova napuchnutá tvár.

Čo je?! ozve sa Fredy Špáršvajn zachrípnutým hlasom.

Prestávka! povie Feri.

Kurva! povie Fredy a chce zaliezť späť.

Nemáš oheň? spýta sa Feri a v ruke sa mu objaví škatuľka cigariet. Klepne po nej a vyčnievajúce filtre otrčí k strážcovi parkoviska.

Špáršvajn si stihne prečítať názov. Sparta. Lakomosť zvíťazí nad ospalosťou a nevrlosťou. Kdesi v búde vyhrabe zápalky, vezme si ponúkanú cigaretu a postaví sa vedľa Feriho.

Chvíľu pokojnej meditatívnosti preruší Bartaloš, aby sa medzi jednotlivými šlukmi posťažoval na svojho nadriadeného, vedúceho bufetu. Oni, Feri s Eržikou, robia ako strhaní: všade je poriadok. Nech Fredy povie sám: vari nie je všade poriadok?

Špáršvajn roztržito prikývne a rozkašle sa do sychravého rána. Nie je zvyknutý fajčiť.

Feri je ukrivdený a spravodlivo nahnevaný. Vedúci je sviňa; ich, Feriho s Eržikou, bezdôvodne jebe za všetko. Za nič. Záchody sú predsa stále čisté! Ľudia serú, štia, grcajú. Oni, Feri s Eržikou, sa na kurvu-vedúceho tiež môžu vysrať: urobia ten poriadok! Nikde ani smietky. A čo? Vedúci príde, ani nepozrie do hajzľa, takto stojí za rohom, a zjebe ich, jeho, Feriho, i s Eržikou. No on, Feri s Eržikou, vie čo je vo veci! Feri sa zatvári tajnostkársky, na tvári mu pohráva úškľabok. Za všetko môže Ten-Okulárom! Jasné, vedúci mu nadŕža! On, Feri, nevie, nevie, čo tí dvaja spolu majú. Ale niečo spolu majú! Možno Ten-Okulárom niečo vie o vedúcom a drží ho v šachu. Alebo sa vedúci Toho-Okulárom bojí len tak. Nič to, on, Feri, tomu príde na kĺb! Feri vyfúkne dym. Je to jasné: Ten-Okulárom chce ich, Feriho s Eržikou, vytlačiť z Drevenej dediny. Ten-Okulárom je hladný. Stále je mu málo. Feri začne na prstoch vyratúvať. Za zbieranie pohárov má Ten-Okulárom

stovku denne. Ženu si posadil do hajzľa, to je dakedy i dvesto-tristo korún denne. Z toho kúpi akurát toaletný papier, čistiaci prášok a z času na čas mydlo. Ináč nič. Obaja, Ten-Okulárom a jeho žena, dostanú nažrať a napiť. Ušetria. Celkovo teda zarobia dobré štyri stovky denne. Za týždeň je to tisícdvesto. Za mesiac päťtisíc! Päťtisíc korún bokom! Ferimu po tomto zistení preskočí hlas; zabudol, že on s Eržikou zarobia to isté, keďže sa s Tým-Okulárom v bufete striedajú. Feri na záver skonštatuje: Ten-Okulárom a jeho žena sa usilujú jeho, Feriho Bartaloša i s Eržikou, vytlačiť z miesta! Feri sa odmlčí s rozhodným, ustarosteným a zároveň urazeným výrazom v tvári.

Chvíľu ticha bystro využije a preruší tučný strážca parkoviska. Aj on, Fredy Špáršvajn, má ťažké srdce. Toto, čo tu je, tu už raz bolo. Pred dvoma rokmi uprostred zimy vyhnali jeho, Fredyho, z parkoviska. Z JEHO parkoviska! Dočkal sa vtedy vysokého nevďaku. Vraj kvôli vianočnému trhu! Ale tie búdy tu potom stáli až do jari. On, Fredy Špáršvajn, bol vtedy taký rozčúlený, že z toho ťažko ochorel. Na nervy. Pritom sa nesmie rozčuľovať; v detstve mu pukla v hlave akási žilka. Všetci po ňom, po Fredym, idú. Najprv tí cigáni. Chceli tretinu jeho zisku, za ochranu. On, Fredy, je však smelý. Nezaplatil! A čo oni? Pomstili sa! Vysoko mu ublížili! Strážca si vzrušene potiahne z cigarety. Dnes už, našťastie, cigánov niet. Hoteliér Rácz ich vyhnal z centra. Teraz sa on, Fredy, poctivý živnostník, cíti bezpečnejšie; nik ho neohrozuje. Ale platiť musí aj tak. Polovicu zisku. Za ochranu. Kurva! Čo je on, Fredy Špáršvajn, teraz za súkromného podnikateľa? Je žobrák! Polovičný žobrák! A potom, táto Drevená dedina! Autá nemajú kde parkovať, ale to nikoho netrápi; hlavná vec, že centrum mesta je plné drevených búd! Jedného dňa prišla za ním, za Fredym, znova tá piča z magistrátu a priniesla rozhodnutie, že parkovisko sa zmenší na polovicu predošlej rozlohy a na tej druhej polovici že bude Dre-

vená dedina. Ale nájomné musí on, Fredy, platiť ako predtým! Príjem má pritom viac ako o polovicu menší! A to ešte on, Fredy, nehovorí o zdravotnom poistení a podobných kokotinách!

Bartaloš zo zvyku prikývne, no bez účasti. Kebyže bufet zrušia, prídu o chlieb zasa oni, Feri s Eržikou.

Po ulici prehrmoce prvá električka. Obaja to pochopia ako znamenie. Rozlúčia a rozídu sa. Fredy Špáršvajn sa vnorí späť do sírovodíkovo-čpavkového tepla svojho brlohu a Feri sa vyberie na prechádzku, počkať si, keď otvoria predajňu potravín. Dostal chuť na pivo.

Samoobsluhu otvoria, ako vždy, o piatej. Feri je medzi prvými zákazníkmi. Kúpi si dva fľaškové bratislavské samosery a s melancholickým výzorom sa postaví k vysokému stolu v rohu pri pokladni. Roztvorí noviny a prečíta si svoj horoskop. Feri je rak. *Bytosť opačného pohlavia dnes popoludní zásadne zmení váš život.* Feri sa chrapľavo zasmeje a pustí sa do športovej stránky.

Zákazníci vstupujú čaptavo, rozospatí. Feri si nikoho nevšíma; popíja s prižmúrenými očami a číta si futbalové výsledky. Tvárou mu mykne, až keď sa v sklenenom vchode objaví Ten-Okulárom. Ten-Okulárom vstúpi. Ferimu okázalo nevenuje pozornosť. Jeho kostnatá a i napriek istej zhrbenosti vysoká postava sa pohne ku košíkom. Na tvári má čierne okuliare. Odkedy prišiel o oko, stali sa neodmysliteľným doplnkom jeho tváre.

Dnes Ten-Okulárom nerobí. Robí Feri s Eržikou. Ten-Okulárom má oblečené oranžové montérky a modrý prešívaný kabát. Je to pracovný úbor cestných robotníkov z Dopravného podniku. Vykopli ho stadiaľ pred dvoma rokmi, ale on sa stále cíti byť príslušníkom veľkej a veselej rodiny autobusárov a električkárov. Dodnes Ten-Okulárom zásadne nechodí po chodníku; pohybuje sa v jazdnej dráhe električky a pozorný pohľad upiera pod nohy, akoby neustále kontroloval stav koľajníc. Kde-tu sa zohne a zdvihne kameň. Električkári ho poznajú a pria-

teľsky naňho cengajú. Keď nemá službu v Drevenej dedine, neraz sa votrie na obed do závodnej jedálne Dopravného podniku. Dajú mu polievky a chleba do sýtosti.

Ten-Okulárom dokáže ešte i dnes spamäti odrecitovať ktorýkoľvek z predpisov, ktoré si vtĺkol do hlavy počas dlhoročného jazdenia električkou. Keď mu v krčme U Albánca vybili oko, stratil odhad vzdialenosti a urobili ho revízorom. Na dispečera bol hlúpy. Keď jedného dňa spreneveril a prepil peniaze z vyzbieraných pokút, dostal sa do kopáčskej čaty. Tam nebol veľmi osožný. Stále sa považoval za vodiča električky na odpočinku. Keď sa poškodila trať, namiesto toho, aby kopal s ostatnými, klebetil radšej so svojimi bývalými kolegami, vodičmi električiek, čakajúcimi na odstránenie poruchy. Traťového majstra mohlo rozhodiť od jedu. Keď začali v Dopravnom podniku prepúšťať, Ten-Okulárom letel ako prvý. Do dôchodku mal dva roky, tak sa zamestnal v Drevenej dedine. Telom i dušou však ostal dopravákom. Dodnes od slova do slova, tlmeným, no prísnym hlasom deklamuje všetky predpisy. Každý predpis patrične prežíva: Jevtušenko, recitujúci svoje verše na plnom štadióne, je proti nemu šuviks. Ukážku svojej mechanickej pamäti sprevádza Ten-Okulárom ráznymi gestami pravej ruky; stotožňuje sa s každou jednou nabifľovanou vetou.

Bartaloš si už otvoril druhý samoser. Ten-Okulárom príde s igelitovou kabelou plnou rožkov a mlieka, a postaví sa k druhému stolu. Tiež si kúpil pivo. Stojí odvrátený chrbtom.

Feri nevydrží. Usmeje sa pri pohľade na dopravácky odev Toho-Okulárom. Do služby? spýta sa ironicky.

Dlháň si ho náročky nevšíma. Pokojne leje pivo do prepadnutých úst.

Reku, do služby? zopakuje Feri.

Ten-Okulárom preglgne samoser, opakom ruky si utrie bradu, premeria si Feriho a potom lenivo odvráti guľatú,

takmer holú hlavu, ozdobenú orlím nosom. Pohľad jeho oka je ukrytý za tmavým sklom.

Feri nepostrehne varovné signály. Čo by si v tom Dopravnom podniku bez teba počali? povie akoby pre seba. Nebyť teba, môžu to rovno zabaliť!

Ten-Okulárom je v okamihu pri ňom. Žilnatou rukou mu stisne krk. Feri vypleští oči a zmĺkne. Je o dve hlavy menší ako Ten-Okulárom. Dlháň drží, nepustí. Je prchký. Ženu si tiež bíja. Neraz aj v bufete, priamo pred zákazníkmi.

Pokladníčka sa rozkričí škrekľavým, prenikavým hlasom. Stále to isté! rozčuľuje sa. Slopú od rána a potom sa bijú! Ale tu, v samoobsluhe, sa nikto biť nebude! Ona, pokladníčka, hneď zavolá vedúceho! Ten nech zavolá políciu!

Ten-Okulárom si ju všíma tak, ako si všímame bzučanie muchy. Drží Feriho za krk a nedovolí mu nadýchnuť sa.

Feri sa z posledných síl hasnúcim zrakom poplašene obzerá, či tu už nie je na pive dakto z jeho kamarátov: bradatý Honzík, kolega z bufetu na opačnej strane ulice, alebo zabijak Fraňo Fčilek, čo zbiera krígle U Poľovníka. Nie je tu však nik. V rohu pri stĺpe sa rehlí smradľavý, večne opitý vyžierač nedojedených tanierov Majerník; ten Ferimu nepomôže.

Feri Bartaloš pozbiera posledné sily a kolenom prudko kopne Toho-Okulárom medzi nohy. Ten-Okulárom hneď povolí svoj stisk a chytí si bolestivé miesto.

Feri sa nadýchne, do tváre sa mu vráti zdravá farba. Pomstychtivo a zákerne, s krutým úsmevom zbabelca kopne Toho-Okulárom ešte dva-tri razy a vybehne zo samoobsluhy. Ani nedopije samoser. Kľučkujúc pomedzi pomaly sa posúvajúce autá, letmo sa obzrie, či ho niekto neprenasleduje.

Ten-Okulárom stojí schúlený pri stole. Vyschnutými rukami si stíska gule i brucho; nevie sa rozhodnúť, čo skôr.

Za Ferim sa sychravým ranným povetrím nesie divá nadávka, no ten už je na druhej strane ulice, vysmiaty a do sýtosti vygrimasovaný pod vplyvom svojho víťazstva.

• • •

Po krátkom, sotva hodinovom spánku, precitne Mártin Džjúnek vo svojom apartmáne a chvíľu premýšľa, kde sa to ocitol. Keď je mu všetko jasné, posadí sa na posteli. Na čalúnenej stoličke v slohu Ľudovíta Pätnásteho sedí jeho bývalý švagor Žofré.

Fak det fakin madrfaker! uľaví si Džjúnek.

Žofré sa zatvári nespokojne. Jeho tučné telo sa zahniezdi. Nech Martin hovorí po slovensky, povie. Martin predsa vie, že on, Žofré, sa po anglicky nikdy nenaučil.

Džjúnek schytí papuču a šmarí ju do Žofrého.

Žofré sa na okamih rozplynie vo vzduchu, no keď sa nebezpečenstvo pominie, opäť sa zjaví na stoličke.

Áno, povie Žofré, on, Žofré, nevie po anglicky a Martin už zabudol po slovensky. Hanba. Žofré pohoršene pokrúti hlavou.

Dets rajt, povie Džjúnek. A šúrly to bude aj preto, že zatiaľ čo ja som makal tvennyfór áurs e dej – seven dejs e vík, a furt som bol v khonthäkte s Američanmi, tak ty si chľastal v Slovenskej besede s krajanmi!

A čo z toho máš? zasmeje sa Žofré. Pomaly si po slovensky ani rožok nebudeš vedieť kúpiť.

Čo z toho mám? zopakuje Mártin Džjúnek a vstane z postele. Mám z toho to, že ja, vyučený slovenský elektrikár, bývalý blb, mám teraz seventy-fajv prsént akcií spoločnosti Fine Art Lamps, ktorú som založil! A keď tu dostanem chuť na rožok, tak si ho kúpim aj s pekárňou! A čo máš ty z toho chľastania? To, že si už tri roky mŕtvy! Dets it!

Mártin vojde do kúpeľne. Žofré sa rozplynie nad stoličkou, na ktorej sedel, a zároveň sa rematerializuje, postávajúc vo dverách do kúpeľne.

Kedysi dávno, keď my sme ešte žili tu, povie Džjúnek ústami, plnými spenenej zubnej pasty, bol taký seriál goin on tíví: Réndl en Hopkerk. Du jú rimembr?

Mártin sa obráti na Žofrého. Žofré mrdne plecami.

Réndl bol sač a prájvit detektív, ju nou? povie Mártin. On mal frenda, detektíva tiež. Oni ho zabili. Ale on zostal na zemi a pomáhal tomu svojmu frendovi tu investigejt. Never, never, never by som nebol povedal, že to je posibl a že niečo podobné postihne práve mňa. Fak det fakin lajf!

Rozprávaš ako debil z pomocnej školy, povie Žofré. Baťa bol v Amerike päťdesiat rokov a dodnes hovorí po česky, ako keď bičom práska!

D hell jú sej, Žofré, povie Mártin a začne sa obliekať. Ty si bol ólvejz dérty madrfaker a si ním aj po smrti. Ja len ľutujem det móument, keď som súhlasil s Hruškovičom, aby ťa prijal do kapely. Tam sa to začalo! Keď si sa v júesej uchľastal, povedal som si: A veď možno sa aj dobre stalo. Kto ale mohol vedieť, že sa objavíš týždeň po svojom pohrebe? Ale dount vory, baddy! Už to nebude mať dlhé trvanie! Len sa nič neboj!

Viem, že si telefonoval s Hruškovičom, povie Žofré vyčítavo. Dobre viem, čomu sa teraz venuje! Chceš sa ma zbaviť, ale to by už musel byť kurva-psychotronik, aby si mal odo mňa pokoj! Keď som umieral, tak som sľúbil Edne, že na teba budem dávať pozor!

Ednu sem nemiešaj! rozkáže Džjúnek. Aj tak ti vtedy ani slovo nerozumela!

To na veci nič nemení, odsekne duch. Sľub je sľub!

Sadnly! zvolá Mártin smerom k zrkadlu, akoby ho volal za svedka. Sadnly! Nenávidel si ju a ól d tájm si žiarlil ako divá sviňa a naraz takéto sľuby! Aspoň sa teraz nenarábaj! A zmizni!

Áno, pripustí Žofré smutne. Veľa som sa jej naubližoval. Práve preto to teraz musím odčiniť.

Ach, šadap, povie unavene Džjúnek a opäť sa natiahne na posteľ.

Okrem toho to aj tak neni fér, pokračuje Žofré. Vždy som sa ti predsa usiloval pomáhať. Vari som ti aj neradil?

To áno, pripustí Džjúnek. Radil. Ale samé pičoviny! Ako napríklad tá s tými vyrezávanými preglejkovými lustrami do koncertných sál! Fantóm opery je šit proti tomu, čo nastalo, keď sa ten jeden v Atlante rozsušil a spadol do hľadiska! Ešte že bolo prázdne! A ja blbec, som ťa zo začiatku ešte počúval! Mohlo mi veru napadnúť, že keď je niekto sprostý zaživa, tak ani áftr deth nezmúdrie. A ty si, on dí adr hend, ešte viac osprostel!

Nuž, áno, pripustí Žofré sebakriticky. Stali sa i omyly. Ale už sa nebudú opakovať.

Na to môžeš zobrať jed, baddy! zvolá Džjúnek. Nebudú! A teraz zmizni!

Nič ľahšieho, vyhlási Žofré rozšafne a s pohŕdavým úškľabkom sa rozplynie vo vzduchu; akurát včas, aby jeho astrálnym telom nepreletel projektil Mártinovej papuče.

• • •

Dievčatko bolo malé, prednedávnom sa narodilo. Močilo do plienok, ktoré všetko vysali. Jedlo instantnú kašu, šťastne sa usmievalo, natreté detským krémom. Pravidelne ho umývali detským mydlom a dievčatko šťastne hovorilo: Brm-brm-brm.

Bleskurýchlo prišiel vek bábik s ohybnými kĺbmi a rozprávkových poníkov s rozprávkovou hrivou. Dievčatko o nich rozprávalo s nadšene vypleštenými očami. Usmievalo sa, predné zuby malo očividne väčšie ako ostatné. Považovalo sa to za príťažlivé. Zuby rozhrýzli kvalitnú čokoládu ako nič. Dievčatko si ich čistilo zubnou pastou s ovocnou príchuťou. Čistilo si ich a popritom, ani nevedelo ako, dostalo prvú menštruáciu.

Veľmi rýchlo, priam pred našimi očami, sa z dievčatka stala slečna. Slečna začala pravidelne menštruovať do kvalitných vložiek alebo tampónov, hlavu si umývala dvoj-

zložkovým šampónom a trieskala pritom dverami plechovej skrine. Začala si holiť nohy. V ústach omáľala dobrú žuvačku, štipľavú. Vošla kamsi a hneď ju ponúkli fľaškou koly. Kolu vytiahli z kopy ľadu. Slečna sa schuti napila. Zuby sa jej neroztrieštili a nevypadali len vďaka tomu, že si ich celý život čistila kvalitnými pastami.

Zoznámila sa s jedným. Bol taký istý ako ona. Usmieval sa bielymi zubmi, tváril sa nahlúplo, ale nebol. Hlavu mal trochu menšiu, ako by bolo treba, ale zato mal pekné, svalnaté telo. Robil prudké, mužné pohyby.

Slečna čoraz väčšmi slečnovatela. Už sa naučila chodiť graciózne. Ako modelka. Ľavú nohu pri chôdzi kládla tam, kam patrí pravá, a naopak. Pohybovala sa mierne spomalene, jej kontúry boli neostré. Vlasy mala rozviate. Nosila pančuchové nohavičky. Už si dávala aj šampanské. Na perách jej vždy ostala pena. Frajer – možno to bol tamten, možno už iný – si ju obdivne obzeral. Obaja si kúpili rovnaké džínsové komplety, podobali sa na seba.

Vzápätí sa slečna zamestnala. Nevieme, kde a čo študovala, nedozvieme sa ani, čo robila potom. Oblečená v minikostýme, obklopená blikajúcimi obrazovkami počítačov, žalúziami a uponáhľanými kolegami v oblekoch, pod rozvážne sa krútiacim ventilátorom, ustavične kamsi telefonovala. Asi sa stala manažérkou úspešnej firmy.

S kolegom z oddelenia si hneď padli do oka. Podobal sa na jej frajera, akurát nosil okuliare, bol o pár rokov starší a jeho tvár mala o niečo mäkšie črty. Aj mladá žena začala nosiť okuliare. Tenké kovové rámiky nijako nenarúšali jej mladistvý pôvab. S novým frajerom chodili do divadla a na koncerty. Dovtedajší frajer podnikol všetko, aby si ju udržal. Raz sa dokonca na motocykli previezol po kancelárii firmy, kde bola zamestnaná. Mladá žena naposledy podľahla jeho šarmu, prijala džínsy, ktoré jej podal, prezliekla sa do nich, sadla na zadné sedadlo motorky a odišla z kancelárie pred smutnými očami jej kolegu.

Ešte v ten večer, zmáčaná dažďom, zazvonila pri dverách kolegovho útulného staromládeneckého bytu, padla mu do náručia a už u neho ostala bývať.

Zoznámila ho so svojimi rodičmi. Tí boli stále usmiati, mladiství, nesmrteľní. Jej otec ho ponúkol nealkoholickým pivom, ktoré síce nepil stále, ale stále častejšie.

Potom bol sobáš.

Po sobáši bolo obom manželom hej. Bývali v peknom rodinnom dome. Mladá žena opustila zamestnanie a zhlúpla. Od tej chvíle sa intelektuálne vyžívala iba jazdou autom na nákupy a počúvaním rád starších dám, ktorý prací prášok je kvalitnejší. Natierala si tvár krémom, používala voňavku, varila, menštruovala, prala. Stále obdivne na čosi vypliešťala oči. Od zhlúpnutia a vypliešťania očí sa jej napravil zrak, a preto okuliare zahodila. Jej muž chodieval do práce vo vínovočervenom obleku a s kufríkom v ruke. Občas priviedol na večeru šéfa. Mladá žena použila hotové mrazené jedlo, šéf sa najedol a myslel si, že to pripravila ona sama. Na druhý deň mal jej muž o niečo vyšší plat.

Z času na čas si pozvali priateľov. Priatelia vyzerali rovnako dobre ako mladá žena so svojím mužom. Spôsobne sedeli v kreslách a usmievali sa na seba. Stále pili kávu; vyznali sa vo všetkých značkách. Neraz muž otvoril fľašu zlatisto sfarbeného brandy alebo whisky. Zaujímavé: z fľaše sa stále nalievalo, no takmer z nej neubúdalo. Takisto ani z bonbónov či sušienok.

• • •

Keď sa Feri vráti späť k Eržike, všetko je už poupratované. Nafukovačky, deky i spacie vaky sú uložené v zadnej kabínke. Tá je mimo prevádzky. Bufetovým hosťom s plnými črevami je k dispozícii tá predná. Musí stačiť. Sráči neraz postávajú v dlhom rade a nervózne mrvia prstami, ale Eržika zvláda nával bez mihnutia oka. Ak niekto vykonáva veľkú potrebu pridlho, Eržika vstane zo stoličky